

13, 1. Naravnih zapovedi postave – se pravi tistih, po katerih je človek opravičen in ki so se jih že pred podelitvijo postave držali tisti, ki so bili opravičeni po veri in so Bogu ugajali – Gospod ni odpravil, ampak jih je razširil in dopolnil. Na to kažejo njegove besede: *Starim je bilo rečeno: »Ne prešuštuj!« Jaz pa vam pravim: Kdorkoli žensko gleda s poželenjem, je v svojem srcu že prešuštoval z njo. In znova: Rečeno je bilo: »Ne ubijaj!« Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se brez razloga jezi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodišče. In: Rečeno je bilo: »Ne prisegaj po krivem!« Jaz pa vam pravim: Sploh ne prisegajte. Vaš »da« naj bo »da«, vaš »ne« naj bo »ne«.* (Mt 5,27-28.21-22)

In tako dalje. Vse te zapovedi niso v protislovju s prejšnjimi in jih ne zavračajo, kot vpijejo Markionovi učenci, ampak predstavljajo njihovo polnost in razširitev. Tako pravi Gospod sam: Če vaša pravičnost ne bo večja kakor pravičnost pismoukov in farizejev, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo. V čem je bil ta »več«? Najprej v tem, da ne verujemo le v Očeta, ampak tudi v njegovega Sina, ki se je že razodel; on je namreč tisti, ki človeka vodi v občestvo in edinost z Bogom. Nadalje je »več« v tem, da se ne samo govori, ampak tudi dela – oni so namreč govorili, niso pa delali –, in v vzdržnosti ne samo od slabih dejanj, ampak tudi od poželenja po njih.

Gospod tega ni učil v nasprotju s postavo, ampak je dopolnjeval postavo in v nas vsajal njene zapovedi. V nasprotju s postavo bi bilo, če bi svojim učencem ukazal, naj storijo nekaj, kar postava prepoveduje. A ker je zapovedal, naj se ne vzdržijo samo (dejanj), ki jih postava prepoveduje, ampak tudi poželenja po njih, ni ravnal v nasprotju s postavo – kot sem že dejal prej – in je ni odpravil, temveč jo je dopolnil in razširil.

13, 2. Ker je bila postava namenjena sužnjem, je dušo vzgajala prek tega, kar je zunanje in telesno; kakor z vezjo je dušo pritegovala k pokornosti zapovedim, da bi se človek naučil poslušnosti Bogu. Beseda pa je osvobajala dušo in je človeka naučila po njej prostovoljno (*voluntarie*) očistiti tudi telo. Nato mu je bilo treba odvzeti vezi sužnosti, na katere se je človek že navadil, in brez vezi hoditi za Bogom, obenem pa razširiti tudi določila (*decreta*) svobode in povečati podložnost Kralju, da se nihče, ki bi se vrnil nazaj, ne bi izkazal za nevrednega svojega Osvoboditelja. Vdanost (*pietas*) in poslušnost hišnemu gospodarju sta sicer isti pri sužnjih in pri svobodnih, a svobodni imajo večje zaupanje (*fiducia*), saj je služba v svobodi večja in slavnjejša kot pokornost v suženjstvu.

13, 3. Zato nam je naš Gospod namesto: *Ne prešuštuj!* zapovedal, naj si (ženske) sploh ne želimo; namesto: *Ne ubijaj!* je naročil, naj se ne jezimo; namesto dejanja desetine je zapovedal vse razdeliti ubogim; naročil je, naj ne ljubimo le bližnjih, ampak tudi sovražnike, in naj ne bomo le radodarni in pripravljeni deliti, ampak naj zastonj dajemo tem, ki nam jemljejo, kar je naše: *Če ti kdo vzame obleko, mu pusti še plašč; če kdo vzame, kar je tvoje, ne zahtevaj nazaj; in kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim.* Tako se ne bomo žalostili kot tisti, ki jih oropajo proti njihovi volji, ampak se bomo veselili kot tisti, ki darujejo prostovoljno, saj bomo bližnjim nekaj zastonj podarili in se ne bomo podredili nuji. In če te kdo prisili, pravi Gospod, eno miljo daleč, pojdi z njim še dve drugi, da ne boš za njim hodil kot suženj, ampak boš pred njim hodil kot svoboden; tako se boš v vsem izkazal koristnega bližnjemu in ne boš gledal na njegovo hudobijo, ampak boš udeležan svojo dobroto in postajal podoben Očetu, ki daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.

Vsega tega pa, kot sem prej dejal, ni govoril nekdo, ki odpravlja postavo, temveč nekdo, ki jo v nas dopolnjuje in razširja. Povedano drugače: služba svobode je večja in v nas se je ukoreninila popolnejša podrejenost in ljubezen (*affectio*) do našega osvoboditelja. Ni nas namreč osvobodil zato, da bi se ločili od njega – kajti kdor nima dostopa do Gospodovih dobrin, si sam ne more priskrbeti hrane odrešenja –, ampak zato, da bi ga bolj ljubili, ko smo od njega prejeli večjo milost. In kolikor bolj ga bomo ljubili, toliko večjo slavo bomo prejeli od njega, ko bomo za vedno pred Očetovim obličjem.